

Dedicatòria

Un relat de: [laugorna](#)

Ho tenia tot llest. Només li faltaven els auriculars. Però on dimonis els havia deixat? Sempre els tenia a mà. Però ara... quan més els necessitava. Ostres! Potser un d'ells els havia agafat. No podia entendre perquè els molestava tant que escoltés música. Eren potser les úniques estones del dia en què no es barallaven: ni crits, ni insults, ni ferides. Només tres cossos compartint aquells espais on havien conviscut des que ell en tenia memòria. Trepanant-li les oïdes a tot drap, les notes aconseguien esmorteir-li la consciència. Merda, la necessitava, la música. Sense ella no sabia si se'n sortiria. Sota el coixí! És clar! La nit abans hi havia deixat els auriculars. D'una revolada els va agafar i va fer cap al passadís. Dies abans ja havia comprovat que la canonada que el travessava era prou forta. No seria pas això el que el faria fallar. Va pujar sobre el tamboret i es va passar el llaç de llençols pel coll. Es va posar bé els auriculars i va apujar el volum al màxim. Potser hauria hagut de tapar-se els ulls també. Però no. No caldria. La música sola aconseguiria anul·lar la resta dels sentits. I així, quan el pare i la mare aconseguissin desbloquejar la porta i entrar, no li podrien retreure altra vegada que els defugia la mirada. Mai, mai més.